

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatelů: a) S. I. S.**, **b) nezl. M. S.**, **c) nezl. V. S.** a **d) nezl. A. S.**, zastoupeni matkou S. I. S., všichni zastoupeni JUDr. Alenou Strnadovou, advokátkou, se sídlem Tovaryšský vrch 1358/3, Liberec 1, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 8. 7. 2004, č. j. 59 Az 452/2003 – 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 8. 9. 2003, č. j. U - 641/VL - 08 - LE06 - 2000, nebyl žalobcům a), b), c) a d) udělen azyl pro nesplnění podmínek ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce a), b) c) a d) nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou obavy žalobkyně a) o život vlastní a jejich dětí, protože v zemi původu, resp. na území Kabardino - Balkarské

republiky v blízkosti Čečenska, existují národnostní konflikty, terorismus, kriminalita, nestabilní bezpečnostní situace a Kabardinci utlačují ruské obyvatele.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala žalobkyně a) jménem svým a svých nezletilých dětí – synů – žalobci b) a c) a dcery – žalobkyně d) - (dále jen „žalobkyně“) v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadla rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalobkyně namítla porušení ustanovení § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), a dále porušení § 12 a § 91 zákona o azylu. Kromě označení jednotlivých ustanovení správního řádu a zákona o azylu namítla rovněž, že rozhodnutí není podepsáno osobou oprávněnou k jednání za žalovaného. Uvedla, že se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Pokud jde o skutkové důvody, odkázala na obsah správního spisu žalovaného.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, rozsudkem ze dne 8. 7. 2004, č. j. 59 Az 452/2003 – 43, tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyní uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a nebyly tak splněny zákonné podmínky pro jeho přiznání.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatelka výslovně uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a ve vztahu ke stěžovatelům ad b) a ad c) navíc důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatelka v kasační stížnosti především uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a tvrdí, že krajský soud, stejně jako žalovaný, nesprávným způsobem posoudil právní otázku v předcházejícím řízení. Důvod k podání kasační stížnosti stěžovatelka dále spatřuje v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když má za to, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, a proto soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Konečně důvod k podání kasační stížnosti stěžovatelka spatřuje v § 103 odst. 1 písm. d), a to ve vztahu ke stěžovatelům ad b) a ad c), spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť její nezletilí synové nebyli správním orgánem vyslechnuti a nemohli se tak k návrhu na zahájení řízení o udělení azylu vyjádřit, i když vzhledem k jejich věku bylo možné, aby se mohli vyjádřit ke skutečnostem, které předcházely odchodu z vlasti; podle jejího mínění soud vycházel z toho, že důvody, které uvedla jejich matka jako zákonná zástupkyně, jsou totožné s jejich důvody.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu platné právní úpravy.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec. Uvádí, že jak rozhodnutí správního

orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněná ve správním řízení. K námitce, že ve správním řízení nebyly vyslechnuty její nezletilé děti – synové M. a V., pak žalovaný uvedl, že správní orgán neshledal důvody k jejich výslechu, neboť ke zjištění skutkového stavu považoval za dostačující tvrzení uváděná jejich matkou jako zákonnou zástupkyní, jež při pohovorech k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky tvrdila, že nedošlo ke konkrétnímu útoku a perzekuci jejich dětí. Kasační stížnost považuje žalovaný za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka uplatnila stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelkou uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud

správně usoudil a rozhodl, že stěžovatelé nemají nárok na udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a že se na ně nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. S námitkami stěžovatelky se Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Pokud stěžovatelé namítají, že předvolání k jednání soudu bylo doručeno pouze ustanovené zmocněnkyni a stěžovatelům nikoli, ačkoliv nesouhlasili s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání, lze k tomu uvést, že krajský soud zřejmě nepovažoval za nutné stěžovatele vyslechnout, proto k jednání obeslal pouze jejich zástupkyni, jejíž povinností bylo stěžovatele o jednání vyrozumět.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námitky stěžovatele o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelkou neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a nezbytném poučení účastníků o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovateka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu